

[Fuglsang.]

for tilslutning til de seks og motiveret dette med, at man herved skaffer os den største sikkerhed for afsætning af vor fødevarerproduktion. Mig forekommer det, at de skylder os en nøjere forklaring på denne påstand. Hvor kan de faktisk påvise et blot nogenlunde holdbart grundlag for en sådan sikkerhed? Hvor har de fundet et blot nogenlunde bindende tilsagn? Sandheden er jo, at der ingen findes, og at påstå det modsatte er at føre folk bag lyset. Det er rigtigt, at der har været ført mange og lange forhandlinger, for det er ikke, som bladene fremstiller det, blot mellem øst og vest, der forhandles, men også mellem gode NATO-partnere. Men trods disse forhandlinger er landbrugsvarer i praksis stadig undtaget fra den fri handel over grænserne, og det bliver ganske interessant at få at vide, hvad der får venstre til at tro, at dette vil blive ændret, eftersom alt taler i den modsatte retning.

Over for vage og ubestemmelige tilsagn fra folk, som måske ikke har så forfærdelig meget at skulle have sagt i morgen — det gælder for øvrigt også de ydre syv — har vi visse praktiske erfaringer. Er det da ikke sådan, at både Tyskland, Frankrig og Italien har ladet temmelig hånt om deres internationale forpligtelser over for GATT? Er det da ikke sådan, at de efter tur og forgodtbefindende har set stort på deres aftaler med os? Og ser vi på disse stormagters behandling af de små Beneluxlande, er det faktisk svært at tro, at de vil tage noget som helst hensyn til vore eventuelle vanskeligheder. Lad mig bare henvise til deres behandling af Belgien og dette lands kulvanskeligheder. Resultatet er jo, at dette land og dets arbejderklasse har måttet betale prisen for tilslutningen til fællesmarkedet, at hele områdets erhvervsliv ligger temmelig stille, og at titusinder af arbejdere er kastet på gaden. Og hvad angår landbrugseksporten, er Tysklands holdning over for Holland jo ikke allermest lovende.

Endelig er det en ikke uvæsentlig omstændighed ved dette angivelig så solide fællesmarked, at det, takket være de her nævnte grunde, allerede knager temmelig stærkt i sine sammenføjninger. Ikke mindst de små lande og deres erhvervsliv befinder sig afgjort ikke særlig godt i så nært selskab

med de vesttyske monopoler, som allerede nu viser deres sande ansigt. Men det samme gælder for øvrigt også, hvis man ser på forholdene inden for de syv. Det ærede medlem hr. Per Federspiel undrede sig over, at Island ikke har været med i forhandlingerne. Jeg kan ikke se, at der er noget at undre sig over her, da det er almindelig kendt, at der er noget, der hedder 12 mile grænsen, og at England og Island ikke befinder sig på allerbedste talefod desangående.

Når vi skal bedømme vore muligheder, vil det være vanskeligt at komme uden om at studere vore udsendte landbrugskon-sulenters vurderinger. Her siger for Tysklands vedkommende Rottensten, at dette land fører en udpræget landbrugsprotektionistisk politik, at i Tyskland stiger produktionen hurtigere end befolkningstilvæksten, og at — hvad Saar-arbejderne netop nu erfarer — den indre købekraft bevidst holdes lav.

Hvad Frankrig angår, siger Gram, at dette land udvikler et alsidigt landbrug, og også her ved vi, at de Gaulle — som ikke tilfældigt har fundet noget tiltrækkende ved Adenauer — bevidst søger at sænke befolkningens levestandard. For øvrigt var det vel netop Frankrig, der gav håbet om det større frihandelsområde dødsstødet, i væsentlig grad på grund af landbrugsvarernes stilling.

Endelig hvad angår Italien, siger Valentin Hansen, at dette land mere og mere dækker sin fødevarerimport østfra i forbindelse med en almindelig udbygning af østhandelen.

Sådan er det med landbrugsvarernes stilling i fællesmarkedet.

Men Danmark har som bekendt ikke alene landbrug og landbrugseksport; vi har en stadig mere betydningsfuld industri og en stigende industrieksport. Hvad vor industris skæbne angår, taler den så ofte citerede regeringsundersøgelse jo sit overmåde klare sprog, nemlig at 40 pct. af vor industri med 120 000 arbejdere vil blive truet. For hovedstadens vedkommende oplystes på Dansk Arbejdes generalforsamling, at af dettes mindre industrivirksomheder — det drejer sig om ca. 2 000 med ca. 80 000 arbejdere — vil $\frac{1}{3}$ komme i farezonen.

Den højtærede udenrigsminister talte om de muligheder, det store marked ville med-